

Slovenskej republiky

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. B.** bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. I. J. advokátom v P., proti odporcovi **E. P.**, bývajúcemu vo V., zastúpenému JUDr. J. K., advokátom, so sídlom v M., o **1 093,57 €**, s prísl. vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11 C 110/2008, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. novembra 2009 sp. zn. 5 Co 219/2009, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania 69,80 € k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. J. K. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 20. marca 2009 č. k. 11 C 110/2008 – 62 v spojení s doplnčím z 15. apríla 2009 (čl.72) zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala zaplataenia 1 093,57 € ako náklady vzniknuté navrhovateľke (kupujúcej) voči odporcovi (predávajúcemu) z kúpnej zmluvy medzi nimi uzavretej 18. 8. 2007, v súvislosti s uplatňovaním zodpovednosti za vady motorového vozidla zn. MAZDA (predmet kúpy) a navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania 434,19 € na účet právneho zástupcu JUDr. J. K. do troch dní. Dospel k záveru, že náklady vynaložené navrhovateľkou na vypracovanie znaleckého posudku a za poskytnutie advokátskych služieb , ktoré jej vznikli v súvislosti s uplatňovaním nároku na vrátenie kúpnej ceny po odstúpení od kúpnej zmluvy (z dôvodu vady na predmetnom motorovom vozidle odporcom uznanej) by neboli vznikli, ak by vynaložila viac úsilia skontaktovať sa

s odporcom skôr, ako si znalecký posudok a advokátske služby objednala. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 25. novembra 2009 sp. zn. 5 Co 219/2009 na odvolanie navrhovateľky rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 165,96 € s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % od 5. 1. 2008 do zaplataenia, v ostatnej časti rozsudok potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Uviedol, že náklady, ktoré vznikli kupujúcemu v súvislosti s uplatnením práva zo zodpovednosti za vady, treba posúdiť podľa konkrétnych okolností konkrétnej veci a to aj za použitia ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka. Ide najmä o náklady na odbornú prehliadku predmetu kúpy za účelom zistenia vady, posúdenia jej rozsahu a možnosti odstránenia, náklady na demontáž vadnej veci alebo jej príslušenstva, na prepravu vadnej veci, poštovné a pod. Kupujúcemu ale nemožno priznať náklady vynaložené na zistenie samotnej vady, ani náklady súdneho konania. Z dokazovania v danej veci vyplýva, že navrhovateľka objednala znalecký posudok za účelom posúdenia technického stavu vozidla zn. MAZDA (predmet kúpy) a až následne odstúpila od kúpnej zmluvy a žiadala vrátenie kúpnej ceny odporcom. Teda náklady v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku boli vynaložené na zistenie rozsahu väd, ktoré sa vyskytli po kúpe a boli nevyhnutnými nákladmi, ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním zodpovednosti za vady kúpenej veci. Preto bol nárok v tejto časti uplatnený dôvodne. Trovy právneho zastúpenia už za nevyhnutné náklady považovať nemožno, so zreteľom na skutočnosť, že uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady - odstúpenie od kúpnej zmluvy - mohla navrhovateľka uskutočniť aj ústne a aj ich výška je neprimerane vysoká a nadhodnotená v porovnaní s nákladmi vynaloženými na vypracovanie znaleckého posudku, ktorý je odborne náročný. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a trovách konania podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu do výroku o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa v ostatnej zamietajúcej časti podala dovolanie navrhovateľka. Jeho prípustnosť vyvodzovala z § 237 písm. b/ a f/ O. s. p. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zmeniť tak, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť jej 927,61 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 20. 12. 2007 do zaplataenia a nahradiť jej trovy dovolacieho konania.

Namietala nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) v predmetnej veci a uviedla, že v súdnom konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom , lebo rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti nie je preskúmateľný.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť a uložiť jej povinnosť nahradiť mu trovy dovolacieho konania . Jeho odôvodnenie čo do prípustnosti považoval jednak za neurčité (§ 237 písm. b/ O. s. p.) a aj za nedôvodné (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) , skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 ods. 1 O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu , voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného právneho významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa , ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu (v napadnutej časti) nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p. , pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci

rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. , ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu) , ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv ,ktoré mu právna úprava priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnej podmienke prípustnosti dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom na skutočnosť , že

zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatia možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, vo všeobecnosti treba ním rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Navrhovateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietala nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v napadnutej časti. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je ale judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (teda nie vady konania v zmysle § 237 O. s. p.). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Zo spisu pritom vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil, čoho sa navrhovateľka domáhala a čím v odvolacom konaní argumentovala, ako sa k odvolaniu vyjadril odporca, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktorými sa dovolací súd z hľadiska ich vecnej správnosti nezaoberal. Teda odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa parametre odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 157 ods. 1 O. s. p.. Za nepreskúmateľnosť nemožno považovať okolnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie a nerozhodol podľa predstáv navrhovateľky.

Z obsahu dovolania vyplýva, že navrhovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (tak ako iná procesná vada), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia) . Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené , mali by mali za následok vecnú nesprávnosť rozsudku v napadnutej časti, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v danej veci nejde).

Napokon dovolací súd nezistil ani existenciu procesnej vady uvedenej v § 237 písm. b/ O. s. p. (ten, kto v konaní vystupoval ako účastník , nemal spôsobilosť byť účastníkom konania), ktorou tiež navrhovateľka odôvodňovala prípustnosť dovolania , ale bez jej bližšej konkretizácie.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky v súlade s § 218 ods. 1 písm. c / v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ,odmietol ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania , nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu v napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia , ktoré dovolací súd priznal za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu z 19. 3. 2010) t. j. 51,45 € s 19% DPH a režijným paušálom 7,21 €, spolu vo výške € (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á, .v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta